

МАЛОРИ

MALORIE

Copyright © 2020 Josh Malerman

All rights reserved.

Published in the United States by Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York.

© Паулина Стойчева Мичева, *превод от английски*

© Живко Петров, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София · 2020

ISBN: 978-954-28-3265-2

ДЖОШ МАЛЕРМАН

МАЛОРИ

Превод от английски
Паулина Мичева

 ciela

„Малори“ е за Кристин Нелсън.

УЧИЛИЩЕ ЗА СЛЕПИ
„ДЖЕЙН ТЪКЪР“

Малори се е долепила до тухлената стена на една класна стая. Лампите вътре не светят. Вратата е заключена.

Малори е сама, на очите ѝ има превръзка.

Отвън в коридора е започнала безредица, звуците от която са ѝ добре познати. Чувала ги е в кошмарите си, в ехото на спомените за една разпадаща се къща, пълна с разумни хора, разкъсващи се взаимно, докато тя ражда сина си.

В момента Том е навън сред вихрещото се насилие.

Малори не знае обаче къде точно.

Поема си дъх, задържа го, издиша.

Посяга към вратата, за да я отключи и да открие сина си и дъщеря си някъде там, сред писъците, истерията и лудостта. Нещо изпуква от другата страна, сякаш нечия глава се е блъснала в стената.

Малори отдръпва ръката си от дръжката.

Когато за последно видя шестгодишната си дъщеря Олимпия, тя четеше книги на Брайл в библиотеката. Имаше още десетина души, слушащи класическата музика, която звучеше от училищните високоговорители. Музиката се пускаше от уредба в главния офис. Сега Малори се ослушва за гласовете на тези хора. Трябва да разбере дали насилието е стигнало до библиотеката, до дъщеря ѝ. Ако е станало така, първо трябва да потърси сина си Том.

Продължава да слуша.

Децата ѝ са я научили на много неща за слушането, откакто бяха пристигнали в училището за слепи „Джейн Тъкър“. И въпреки че Малори никога няма да успее да чуе света така, както го чуват те, поне може да опита.

Но навън има толкова много звуци. Хаос. Не е възможно да се различи един глас от друг.

Сеща се за Анет. Сляпата жена, много по-възрастна от нея, чието име бе чула някой да крещи само преди минути, докато Малори, която бе огладняла, вървеше по коридора към столовата. Преди да успее да осмисли вика, Анет се показва иззад ъгъла, синият ѝ халат и червената ѝ коса се вееха зад и около нея като въртящи се обръчи, в ръката ѝ се виждаше нож. Малори забеляза отворените блуждаещи очи на жената, преди да затвори бързо своите.

В главата ѝ се появи една-единствена мисъл: *тя е сляпа... как може да е полудяла?* После застина на мястото. Анет мина покрай нея – дишаше тежко, почти тичаше – и в същия миг Малори чу първите гърлени викове и ръмжащи звуци от дълбините на училището и все така със затворени очи се втурна в най-близката класна стая, заключвайки вратата зад себе си.

Сега отново се протяга към дръжката.

За последно бе видяла Том в помещението, което някога е било стаята за персонала, с части от новото му изобретение на коленете. Малори му бе донесла тези части. Само шестгодишно, момчето Том изобретяваше неща също както бе правил някога мъжът Том, на когото бе кръстено. Малори често изпитваше желание да се присмива добронамерено на този му импулс. Чувстваше, че една майка трябва да го прави. Или може би че *една майка в стария свят* би трябвало да го прави. Сега, тук, тя винаги унищожаваше това, което Том бе измайсторил, и му напомняше, че превръзката на очите е единствената защита, която някога щеше да им бъде нужна.

И все пак... Анет бе сляпа.

А сега бе полудяла.

От другата страна на вратата изведнъж се чува борба, някой изругава. Двама души се бият в коридора, мъж и жена. Не е трудно да се добавят образи към звуците, които се чуват. Дране с нокти, драскане, пръсти се забиват в очите, пръсти се впиват около гърлата, пукане на кости и раздиране на нещо, може би плът. С голи ръце?

Малори не помръдва. В дървената врата се блъска тяло, което после се плъзга върху плочките на пода. Който и да е спечелил борбата, той или тя, сега диша учестено от другата страна на вратата.

Малори се ослушва. Поема си дъх, задържа го, издиша. Знае, че няма как да спре паниката. Исква да чува по-надалече по коридора, покрай дишането, покрай писъците на хората, които живеят тук, да чуе какво точно казват, да чуе местоположението на децата си. Спомня си как бе родила на тавана на онази къща, която бе много по-малка от това място тук. Спомня си вика от долния етаж: *Дон махна одеялата!*

Кой ли ги е махнал тук? Дишането в коридора е спряло, но далечните звуци от блъскащи се в дърво юмруци,

от юмруци, удрящи други юмруци, и всякакви други последни изблици на здрав разум стават все по-силни.

Малори отключва вратата на класната стая. Отваря я.

В коридора няма движение, никой не се втурва срещу нея, никой не я заговаря. Който и да е спечелил битката, вече си е отишъл. Някъде навътре в сградата изригват викове, приглушени камбани, възвестяващи смърт, последни думи и желаня. Ето ги отново сблъсъка на юмруци, пукането на дърво. И пак кръсъци и неясни викове, врати се отварят с трясък, врати се затварят с трясък. Детски писъци. Музиката от главния офис продължава.

Малори прескача проснатото пред прага тяло. Входната врата на училището е отворена. Ритмичното туптене дотолкова не се връзва с класическата музика, че за секунда Малори се обърква и си мисли, че вече си е изгубила разсъдъка.

Децата ѝ са някъде там, сред целия този хаос.

Треперейки, тя се опитва да затвори очите си за трети път, зад вече спуснатите си клепачи, зад кърпата, увита плътно около главата ѝ, опитва се да затвори съзнанието си за идеята как може да изглежда всичко това.

Тръгва предпазливо покрай тухлената стена, не вика Том или Олимпия, въпреки че това е единственото, което ѝ се иска да направи. Поема си дъх, задържа го, издиша. Тухлите драскат голите ѝ рамене и ръце, ръбовете им се закачат по плата на бялата блуза, която носи, алармата звучи все по-силно и по-силно, докато тя доближава до края на този коридор, приближава се до същото онова място, откъдето бе дошла тичешком червенкосата Анет с голям нож в ръка. Някъде пред нея пищят хора. Наблизо има някого. Тежки, тромави стъпки по пода, стон на човек, който не е свикнал на толкова много усилие.

Тя се вцепенява.

Човекът минава покрай нея, диша учестено, мърмори си нещо. Луд ли е? Малори не знае и няма начин да разбере. Просто се плъзга покрай стената, изпитвайки – колкото и да е невероятно – известна благодарност за двете години, които бяха изживели тук. За почивката от дългото пътуване. Но тази признателност е като топче, паднало сред много стъклени топчета, няма никакъв начин да бъде намерено. Ужасът, който толкова отдавна чакаше, най-накрая е настъпил.

Не се отпускаяй.

Нейната мантра от три думи сега не означава нищо. Доказателство: вече се е отпуснала, ето, сега не знае къде са децата ѝ.

Метален тътен прогърмява във въздуха, музиката и звукът на алармата се усилват.

Малори не се опитва да успокоява децата, които чува, не се протяга от своя мрак към тях, за да им помогне. Само се плъзга толкова плътно до стената, че тухлите я одират до кръв. Придвижва се напред, бързо, с равномерни крачки, сдържа дъха си. Но този човек спира и не я подминава.

– Малори?

Някой е с отворени очи. Жена. Коя?

– Остави ме на мира – казва Малори. – Моля те.

Чува ехото на собствения си умоляващ глас отпреди шест години, на тавана, където роди.

– Малори, какво става?

Май е жена на име Филис. Но единственото, което е от значение сега, е дали тази жена е луда.

– Влязоха ли? – пита жената.

– Не знам...

– *Всички са полудели!*

Малори не отговаря. Тази жена може да е въоръжена.

– Не можеш да отидеш там – казва Филис.

Малори усеща ръка, докосваща голата ѝ китка. Отдръпва се назад, удря лакътя си в тухлите.

– Какво ти *става*? – пита жената. – Да не мислиш, че съм луда?

Малори се отдалечава от нея с протегнати ръце, готова да бъде наранена. Придвижва се към края на коридора, където знае, че има стъклена витрина по цялата стена – някога в нея са държали спортни трофеи, дипломи за постижения, доказателства за напредъка на училището за слепи. Блъска се във витрината, преди да се усети, че е стигнала до нея.

Рамото ѝ се забива първо, разрезите са незабавни, раните са топли, а болката е неопишуема. Провиква се силно, но гласът ѝ е заглушен от надигащия се из коридорите хаос.

Не спира. И все още не вика на висок глас имената на децата си. Докосва стената с облените си с кръв пръсти, приближава все повече до стонове, крясъците, ударите на метал в метал, на юмруци в юмруци. Някой се блъска в рамото ѝ и тя се обръща рязко, избутва го, удря празното пространство.

Тук няма никого. Но ѝ е студено, не иска да бъде докосвана.

От нищо.

Замисля се за Анет – сляпа, но луда.

Да, човек можеше да полудее по начините, по които ставаше това в стария свят. Но Малори познава изражението на онази особена лудост, предизвикана от съществуването.

Анет не просто е откачила. А и щом жената не може да вижда... какво е станало?

– Мамо?

Малори спира. Това Олимпия ли е? Напрегнатият, но далечен вик на момичето, което не бе родила, но което бе отгледала като собствена дъщеря?

– Някой да спре тази музика – казва Малори, изпитвайки необходимост да каже нещо, да чуе познат разумен глас, докато пръстите ѝ опипват тухлите и стигат до таблото, на което има обяви за училищни събития от последните две години.

Някъде отпред – писък, зад гърба ѝ – пукане на дърво. Някой притичва покрай нея, някой го преследва.

Тя не крещи. Продължава да се движи, коленете ѝ са омекнали, рамото ѝ я боли от прясната рана. Ушите ѝ са отворени за ехо от гласа, който бе извикал *мамо*, гласа на едно от децата ѝ може би издигащ се нагоре за повече въздух, преди отново да потъне в гневните вълни пред нея в коридора.

Напомня си да се движи уверено, но бавно. Трябва да бъде нащрек, трябва да бъде непоклатима.

Някъде отпред проплаква момче. Дете. Звучи така, сякаш полудява.

Малори си поема дъх, задържа го, издиша. Тръгва към полудяващия глас, към звуците на една цяла общност, всичките членове на която са изгубили едновременно разсъдъка си. Второ дете може би. Трето.

– Влезли са – казва тя. Но не е необходимо да го казва и този път собственият ѝ глас не ѝ носи никаква утеха.

Вдясно от нея изтраква врата. Вляво нещо на колела се блъска в тухлите. Хората крещат ругатни и псувни. Малори се опитва да не си представя разиграващите се около нея сцени. Дори мислено не иска да вижда израженията на мъжете и жените, с които бе споделяла този дом в продължение на две години. Начупените тухли, разрухата, нараняванията и кръвта. Опитва се да отхвър-

ли дори спомена за виждането, сякаш ако си представи какво се случва край нея, това може да я подлуди.

Отказва да си представи каквото и да е същество. Дори това няма да допусне. Нещо се закачва в нараненото ѝ рамо и тя го покрива с ръка. Не желае да бъде докосвана. Може би Анет е била докосната. Притеснена е, ужасена е... че съществата са започнали да... *докосват*.

Но това май бе парче дърво или друга тухла. Пръст, откъснат от ръка.

Някаква жена простенва. Дете проговаря.

Говори?

– Мамо.

Ръка се пъха в нейната. Не ѝ е нужна повече от секунда, за да осъзнае, че това е ръката на Олимпия.

Някъде отпред се чува мощният прилив на все по-голяма безредица.

– Насам – казва Олимпия.

Малори не пита дъщеря си защо се насочват към хаоса, а не се отдалечават от него. Знае, че вероятно Том е от другата страна на безредицата.

Макар че е само на шест години, Олимпия е тази, която ги води.

Малори проплаква. Не може да се сдържи. Сякаш в нейния личен мрак отново е в къщата в онзи миг, когато Дон свали одеялата от прозорците на долния етаж. Сякаш никога не е поемала по реката към училището за слепи „Джейн Тъкър“. Сякаш пада по гръб през пода на тавана надолу, сред безумните кошмарни сцени.

Мъжът Том умря в онзи ден, мъжът, на когото бе кръстила сина си. И все пак тогава Малори не бе станала свидетелка на събитията, бе преместена на по-безопасно място – ако тази дума изобщо може да се приложи към ситуацията – на тавана. Но тук и сега чува кръвопроли-

тието отблизо, няма подове, които да я отделят от него; съвсем обикновени хора се преобразяват на сантиметри от нея. Някога цивилизованите мъже и жени се блъскат, псуват, нараняват се взаимно. Нараняват сами себе си.

Нещо огромно се сгромолясва, трошат се стъкла.

Малори няма да успее да чуе дъщеря си, ако тя ѝ говори нещо в този момент. Те са в разгара на ада.

Хватката на Олимпия се затяга.

Някой се блъска в Малори, брадичка до брадичка, после отново тухлите задират нараненото ѝ рамо. Тя разпознава някои от гласовете, все пак прекараха две години тук, познават хората, с някои от тях са приятели.

А дали наистина са били такива?

Докато пристъпва все по-навътре в лудостта, Малори чува някъде отдалече един въпрос, задаван със собствения ѝ глас, в собствената ѝ глава. Нима не бе права да настоява за спазването на строгите си правила за безопасност, въпреки че често я бяха укорявали, задето носи превръзката на очите си и вътре в сградата? О, как се засягаха от мерките ѝ хората на това място. О, как коментираха, че май Малори се смята за по-добра от тях.

– Том – казва Олимпия.

Или поне на Малори ѝ се струва, че го казва. Името на същия човек, на когото се бе възхищавала най-много в света, оптимиста във време на немислимо отчаяние. Да, момчето Том приличаше много на мъжа Том, въпреки че мъжът не му беше баща. Малори не можеше да му попречи да копнее да измисля все по-здрави и сигурни превръзки, да покрива прозорците с повече и различни видове дъски или да рисува фалшиви прозорци в стаята, която в продължение на две години наричаха свой дом.

Но можеше да му попречи наистина да го направи.

Някой я удря по главата. Тя се извързва, опитва се да отблъсне човека, но Олимпия я повлича още по-навътре сред безредицата.

– Олимпия – казва тя. Но не продължава, не може да говори. Тела се притискат в нейното, предмети се чупят пред и зад нея, ругатни се разнасят близо до ухото ѝ.

Човек би могъл да възприеме суматохата като тържество, ако се настрои правилно – писъците няма да бъдат вече изблик на ужас, а на вълнение. Тежкото трополене би могло да бъде звук от стъпки по дансинга. Няма да има страдание, само възторжени възгласи.

Дали мъжът Том не бе възприемал света точно по този начин? И ако бе така... дали и тя не би могла да го стори?

– Том – повтаря Олимпия. Този път Малори я чува ясно и разбира, че са преминали от другата страна на хаоса.

– Къде?

– Тук?

Малори се протяга, напипва дръжката на врата на отворена класна стая. Надушва мириса на много хора.

– Том? – провиква се тя.

– Мамо... – отговаря Том. Малори чува усмивката в гласа му. Личи си, че е горд от себе си.

Тя отива до него, прикляква и протяга ръка, за да докосне лицето му. Очите му са покрити с нещо като картон и Малори се сеща за мъжа Том, който си бе направил каска от възглавници и тиксо.

Изпълва я облекчение, но хаосът в коридорите не ѝ позволява да се отпусне напълно. Децата ѝ обаче отново са с нея.

– Ставай – казва тя с треперещ глас. – Тръгваме.

Пристъпва навътре в стаята, открива леглата, сваля три одеяла.

– Пак ли ще тръгнем по реката? – пита Том.

Навън, зад тях, лудостта не е отшумяла. Ботуши тропаят нагоре и надолу по коридора, стъкла се чупят, деца пищят.

– Не – казва Малори. После добавя трескаво: – Не знам. Нямам план. Вземете тези.

Подава на всяко от децата по едно одеяло.

– Покрийте се от главата до петите.

Сеща се за сляпата Анет – синия халат, червената коса, ножа...

– Вече могат да ни докосват.

– Мамо – обажда се Том, но Малори посяга и го хваща за ръката. Яростта отвън се усилва, поглъщайки въпросите, които момчето се кани да зададе.

Олимпия хваща майка си за другата ръка.

Малори си поема дъх, задържа го, издиша.

– Сега... сега ще тръгнем.

Пристъпват заедно навън, в коридора.

– Входната врата – казва тя.

Същата врата, през която влязоха преди две години. Тогава тялото и умът на Малори бяха опустошени от дългото гребане и от неспирно нарастващия ужас, че трябва да насочва лодката по реката, без да вижда.

Преследваше я и страхът от мъж на име Гари.

– Малори?

Завила се под одеялото, Малори стиска нервно ръцете на децата си. Това е гласът на мъж, когото познава – Джес. Когато бе с разума си, Джес си падаше по нея. Сега не ѝ звучи разумно.

– Малори? Къде отвеждаш децата?

– Вървете – казва тя. Не се обръща, не отговаря на Джес, който сега ги следва плътно.

– Малори – настоява той. – Не можеш да си тръгнеш.

Тя свива ръката си в юмрук, обръща се и го забива в това, което е зад нея.

Юмрукът ѝ осъществява контакт с челюстта на Джес – или поне така ѝ се струва.

Той простенва.

Тя стиска още по-силно ръцете на децата си.

Том и Олимпия вървят редом до нея, докато триото се насочва към отворената входна врата.

– Превръзката ми за очите свърши работа – казва Том. Въпреки целия ужас в гласа му се долавя гордост.

– Тук е – казва Олимпия, насочвайки ги към вратата.

Малори поставя длан върху нея. Ослушва се за Джес, за когото и да било.

Поема си дъх, задържа го, издиша.

– Колко са там? – пита тя. – Колко души чувате?

Децата са тихи. Яростта се вихри във вътрешността на училището, но вече изглежда доста по-далече. Много, много по-далече. Малори знае, че Том иска да отговори съвсем точно на въпроса ѝ, но не може да го направи.

– Твърде много са, за да ги преброя – казва той.

– Олимпия?

Пауза. Трясък някъде зад тях. Крясък.

– Много – отговаря момичето.

– Добре. Добре. Не сваляйте одеялата. Носете ги, докато не ви кажа друго. Те ни докосват сега. Разбирате ли?

– Да – казва Том.

– Да – повтаря Олимпия.

Малори се опитва да затвори очите си за трети път. Опитва се да затвори въображението си за това, което дебне отвън.

Много.

Опитва се да затвори очи за четвърти, пети, шести път. Иска да каже колко несправедливо е всичко, което

се случва, иска да го каже на някого на нейната възраст. Някой, отгледан преди съществата да дойдат. Как не е редно да се налага една майка и нейните деца да бягат от мястото, което наричат „свой дом“, така внезапно, за да влязат в свят с много по-ужасни заплахи от тези, които оставят зад себе си.

Стиска ръцете на децата си и прави първата крачка навън от училището за слепи „Джейн Тъкър“.

Това е новият свят. Така стоят нещата вече от много години.

От истерия до пълна неизвестност.

Тримата, невидящи, увити в платове, отправящи се наникъде.

Сами.

Отново.